

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a členov senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Jozefa Milučkého, v právnej veci žalobcu: **JUDr. V. H.**, nar. X., občan SR, bytom J., proti žalovanému: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, sekcia verejnej správy**, so sídlom Drieňová 22, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SVS-230-2009/01954/TJH z 8. septembra 2009, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 S 1/10-35 z 18. mája 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 S 1/10-35 z 18. mája 2011, **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 2 S 1/10-35 z 18. mája 2011, zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. SVS-230-2009/01954/TJH z 8. septembra 2009, ktorým bolo podľa § 59 ods. 2

zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“) zmenené prvostupňové rozhodnutie Obvodného úradu Michalovce, odboru všeobecnej vnútornej správy, č. AM/2009/02377 z 9. júna 2009 tak, že žalobca bol uznaný vinným zo spáchania priestupkov na úseku podnikania podľa § 24 ods. 1 písm. c) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“), ktorých sa dopustil tým, že dňa 13. mája 2008 poskytol za úhradu vo výške 33,19 € právne služby A.. B., dňa 28. augusta 2009 poskytol za úhradu vo výške 49,79 € právne služby A.. B. a dňa 9. novembra 2007 poskytol za úhradu vo výške 298,75 € právne služby M. K., za čo mu uložil sankciu 150 € a povinnosť nahradiť trovy konania.

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že s ohľadom na vymedzenie žalobných dôvodov pripadlo krajskému súdu posúdiť, či postup správnych orgánov v prejednávanej veci bol v medziach zákona a či bol žalobcovi v konaní vytvorený dostatočný priestor pre uplatnenie v žalobe namietaných procesných práv. Z postupnosti úkonov správneho orgánu prvého stupňa krajský súd ustálil, že žalobca sa mohol vyjadriť k veci už v štádiu objasňovania priestupku a zhromažďovania podkladov príslušným policajným orgánom. O začatí priestupkového konania a jeho predmete bol riadne upovedomený a dvakrát bol predvolaný na ústne prejednanie priestupku. Z celého priebehu konania vyplýva, že žalobca mal možnosť vyjadriť sa ku skutočnostiam, ktoré mu boli kladené za vinu, podávať návrhy a navrhovať dôkazy tak písomnou formou, ako aj na ústnom pojednávaní. Svoje práva účastníka konania a obvineného z priestupku však nevyužil. Krajský súd zdôraznil, že vyjadriť sa k prejednávanej veci, predkladať správne orgánu tvrdenia o rozhodujúcich skutočnostiach a navrhovať dôkazy na podporu týchto tvrdení je právom účastníka priestupkového konania, nie jeho povinnosťou. Pokiaľ obvinený z priestupku zostane v konaní pasívny, môže správny orgán vec prejednať a rozhodnúť aj bez meritórneho vyjadrenia obvineného, a to na základe ostatných zhromaždených podkladov a dôkazov. Krajský súd bol toho názoru, že konajúci správny orgán postupoval v prejednávanej priestupkovej veci v súlade so zákonom, keď vec prejednal a rozhodol dňa 9.6.2009 bez prítomnosti

riadne predvolaného žalobcu, ktorý svoju neprítomnosť na pojednávaní neospravedlnil včas a dôležitými dôvodmi. Správne orgány oboch stupňov dostatočne vo veci zistili skutkový stav, tento po právnej stránke správne posúdili a svoje závery o vine i uloženej sankcii náležite odôvodnili.

Pokiaľ ide o v konaní viackrát opakované tvrdenia žalobcu o vecnej a miestnej nepríslušnosti správneho orgánu prvého stupňa a o jeho zaujatosti, stotožnil sa krajský súd s názorom žalovaného, že na základe námietok účastníka konania možno pre zaujatosť vylúčiť z prejednávania veci len zamestnancov konajúceho správneho orgánu, u ktorých sú pre to dané zákonné dôvody, nie správny orgán ako taký. Krajský súd taktiež zaujal názor, že v prvostupňovom i v odvolacom konaní prejednali žalobcov priestupok vecne a miestne príslušné správne orgány. Príslušnosť Obvodného úradu Michalovce na prejednanie priestupku vyplynula z ustanovení § 52 ods. 1 a § 55 ods. 1 zákona o priestupkoch, funkčná pôsobnosť jeho organizačných útvarov je daná vnútroorganizačným členením úradu stanoveným internými predpismi. Vecná príslušnosť na rozhodovanie v odvolacom priestupkovom konaní prešla na žalovaného dňom 1. októbra 2007 po zrušených krajských úradoch (zák. č. 254/2007 Z. z.) v súvislosti s reorganizáciou štátnej správy. Ostatné tvrdenia žalobcu v žalobe s prejednanou vecou nesúvisia, preto sa nimi krajský súd nezaoberal.

Krajský súd sa napokon zaoberal aj písomným podaním žalobcu doručeným súdu 18. mája 2011 o 08.25 hod., v ktorom požiadal žalobca o odročenie pojednávania a o zmenu miesta vykonania pojednávania na Okresný súd v Michalovciach, čo odôvodnil svojimi osobnými, majetkovými a zárobkovými pomermi. Uviedol, že je osobou v hmotnej núdzi a nemá na to, aby cestoval do Bratislavy a späť, avšak pojednávania sa chce osobne zúčastniť, dokazovať a argumentovať pred zástupcom žalovaného. Krajský súd poukázal na to, že uvedené podanie bolo senátu predložené až po vyhlásení rozsudku, preto nebolo možné naň prihliadať. Krajský súd je však toho názoru, že ak by mu aj toto podanie bolo doručené včas, nebol by na jeho základe dôvod odročovať pojednávanie a už vôbec neexistoval zákonný podklad pre žalobcom navrhované presunutie miesta

pojednávania z vecne a miestne príslušného Krajského súdu v Bratislave na Okresný súd v Michalovciach. Na záver krajský súd dodal, že ani v uvedenom podaní, rovnako ako v celom doterajšom priebehu konania, sa žalobca ku spáchaniu priestupkov, z ktorých bol uznaný vinným, nijako vecne nevyjadril, ich spáchanie nepoprel a znovu len osočoval zamestnancov správnych orgánov, ktorý jeho priestupok prejednali.

Na základe zistených skutočností, po preskúmaní zákonnosti postupu a rozhodnutí správnych orgánov, dospel krajský súd v záveru, že tieto sú v súlade so zákonom, a preto žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Včas podaným odvolaním, ktoré žalobca zároveň označil ako podnet Ústavnému súdu SR, sa žalobca domáhal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil, nakoľko konanie súdu 1. stupňa trpí inými vadami uvedenými v § 120 ods. 1 a § 115a OSP a krajský súd vec pojednával a rozhodol v neprítomnosti žalobcu len preto, že ani nechcel, aby žalobca vo veci niečo osobne dokazoval, osobne konal pred súdom. Vo zvyšnej časti je možné odvolanie považovať za irelevantné vo vzťahu k prejednávanej veci, nakoľko obsahuje súhrn výrokov o rôznych osobách a skutočnostiach s vecou nesúvisiacich.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu z 28. júla 2011 žiadal rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť, pričom zdôraznil, že krajský súd sa v dostatočnom rozsahu vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu a že žalobca v odvolaní neuvádza žiadne nové skutočnosti, ku ktorým by bolo potrebné sa vyjadriť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, podľa § 10 ods. 2 OSP, preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods. 2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred

na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk, a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

Rozsudok bol verejne vyhlásený 21. marca 2012 podľa § 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa ods. 3 rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami ako ten, o koho práva ide.

Predmetom súdneho preskúmania je zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného č. SVS-230-2009/01954/TJH z 8. septembra 2009, ktorým bolo podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku zmenené prvostupňové rozhodnutie Obvodného úradu Michalovce, odboru všeobecnej vnútornej správy, č. AM/2009/02377 z 9. júna 2009 tak, že žalobca bol uznaný vinným zo spáchania priestupkov na úseku podnikania podľa § 24 ods. 1 písm. c) zákona o priestupkoch.

Podľa § 24 ods. 1 písm. c) zákona o priestupkoch, priestupku na úseku podnikania sa dopustí ten, kto neoprávnene vykonáva obchodnú, výrobnú alebo inú zárobkovú činnosť.

Podľa ods. 2 za priestupok podľa odseku 1 písm. a) možno uložiť pokutu do 165 eur, za priestupok podľa odseku 1 písm. b) a c) pokutu do 331 eur a za priestupok podľa odseku 1 písm. d) pokutu do 3.319 eur. Zákaz činnosti až do jedného roka možno uložiť za priestupok podľa odseku 1 písm. a) až c).

Podľa § 51 ak nie je v tomto alebo v inom zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecné predpisy o správnom konaní.

Podľa § 52 ods. 1 priestupky prejednávajú obvodné úrady, ak zákon neustanovuje inak.

Podľa § 55 ods. 1 na prejednanie priestupku je miestne príslušný správny orgán, v ktorého územnom obvode bol priestupok spáchaný.

Podľa § 73 ods. 2 obvinený z priestupku má právo vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a k dôkazom o nich, uplatňovať skutočnosti a dôkazy na svoju obhajobu, podávať návrhy a opravné prostriedky. K výpovedi ani k priznaniu ho nemožno donucovať.

Podľa § 74 ods. 1 o priestupku koná správny orgán v prvom stupni ústne pojednávanie. V neprítomnosti obvineného z priestupku možno vec prejednať len vtedy, ak sa odmietne dostaviť na ústne pojednávanie, hoci bol riadne predvolaný, alebo sa nedostaví bez náležitého ospravedlnenia alebo bez dôležitého dôvodu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, viazaný rozsahom odvolania, preskúmal rozsudok krajského súdu, pričom nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v jeho odôvodnení, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s rozsudkom krajského súdu stotožňuje v celom rozsahu a na zdôraznenie jeho správnosti považuje za vhodné doplniť nasledovné:

Jediný relevantný dôvod uvedený v odvolaní, ktorým sa mohol odvolací súd zaoberať, nakoľko ostatné skutočnosti a výroky žalobcu týkajúce sa osočovania rôznych zamestnancov prvostupňového správneho orgánu nie sú pre posúdenie veci rozhodujúce, bolo tvrdenie žalobcu, že krajský súd porušil svojím postupom § 120 ods. 1 a § 115a OSP.

Podľa § 115a ods. 1 OSP na prejednanie veci samej nie je potrebné nariaďovať pojednávanie, ak to nie je v rozpore s požiadavkou verejného záujmu a ak možno vo veci

rozhodnúť len na základe listinných dôkazov predložených účastníkmi a účastníci s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania súhlasia alebo sa výslovne práva na verejné pojednanie veci vzdali.

Podľa ods. 2 súhlas účastníkov s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania alebo výslovné vzdanie sa práva na pojednanie veci sa vzťahuje aj na odvolacie konanie. O tejto skutočnosti musia byť účastníci konania poučení.

Podľa § 120 ods. 1 účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

Odvolaciemu súdu nie je zrejmé, porušenie ktorej povinnosti zakotvenej v týchto ustanoveniach mal žalobca na mysli, nakoľko vo veci bolo nariadené pojednanie, na ktoré sa žalobca bez ospravedlnenia nedostavil a ako vyplýva z celého spisového materiálu, tak v konaní pred správnymi orgánmi, ako aj v konaní pred prvostupňovým súdom, žalobca nenavrhol jediný dôkaz, ktorý by preukazoval jeho nevinu, dokonca spáchanie priestupkov, za ktoré bol potrestaný ani nepoprel.

Z obsahu spisového materiálu, súčasťou ktorého je i administratívny spis žalovaného, je nesporne zrejmé, že krajský súd sa pri svojom rozhodovaní náležite vypořiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe. V súdnom konaní obsahom administratívneho spisu bolo preukázané, že vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov tak ako prvostupňový súd ani odvolací súd nezistil právne pochybenia ani logické nesprávnosti ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Za týchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutočného stavu správnym orgánom a správne právne posúdené.

Preto ak krajský súd dospel k právnenému záveru totožnému so záverom správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu a postupu a rozhodnutia krajského súdu odvolací súd dospel k záveru, že krajský súd dostatočne podrobne a presne zistil skutkový stav a vysporiadal sa so všetkými relevantnými námietkami žalobcu.

Skutočnosti, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu, neboli zistené v odvolacom konaní. Tieto boli v podstatnej časti nespôsobilé spochybníť rozsudok krajského súdu, nakoľko sa predmetnej veci netýkali.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovел a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP, nakoľko žalobca v odvolacom konaní nemal úspech a žalovanému sa náhrada trov konania zo zákona nepriznáva.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 21. marca 2012

JUDr. Alena Poláčková, PhD., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Peter Szimeth